

BEGET, I MIQUEL OLIVA

Narcís PUIGDEVALL i DIUME

Al capvespre, un xic difós per la boira, contemplàrem una estona el poble de Beget arrecerat al peu de la muntanya. Tornàvem d'una d'aquelles llargues passejades on es mirava tot i es parlava de tot. Al mig, Miquel Oliva; a la seva dreta, Joan Badia; a l'esquerra, el que signa aquestes ratlles mai endegades.

Miquel Oliva contemplava l'espectacle, completament aliè a la nostra presència. — Ben mirat — comentà, i la veu tenia un cert toc d'emoció —, ben mirat, això és més bonic que una àmfora romana.

Pels que han conegut Miquel Oliva, la frase és una prova veritable de la seva estimació per Beget.

Recordo com ens explicava la seva primera anada a Beget, poc temps després de la guerra civil. Venia amb uns amics de Coma Negra i, ja nit fosca, veieren als seus peus, des del collet del Sunyer, les llums groguenques i papellejants del poble. Fou per ell la gran troballa i restà per sempre més enamorat de Beget. Dels fets que seguiren a aquest enamorament instantani, tot-hom pot donar-ne testimoni.

Cada vegada que projectàvem una sortida a Beget, el seu cor, el seu cor d'home bo, s'eixamplava. Feia llistes del que calia portar, telefonava demanant lluc per dormir, cercava gent que ens volgués acompanyar per aconseguir una estada més animada.

I el primer que, en arribar-hi, feia en sortir del cotxe, era donar una ullada a l'església que havia vist mil i una vegades: l'absis rodó amb finestra de columnes i, sobretot, el meravellós cloquer romànic, prodigi de simetria, on tant bé s'havien conjuminat les dues èpoques de construcció. Tot seguit, carregats de llibres, carpetes i altre paquetam, fèiem la nostra entrada triomfal a «Can Jeroni», la fonda que ens acollia sempre com si es tractés d'uns familiars enyorats. L'amo, el senyor Joan Carrera, certament l'home més representatiu de Beget, ens saludava amb la cordialitat muntanyenca típica de la gent d'aquella beneïda contrada. Apareixien, aleshores, la senyora Teresa, la mestressa, atràfagada com de costum, i la filla Rosa.

— Què menjarà per sopar, senyor Oliva? — preguntaven —.

— Mongetes seques — responia Oliva —, si és que en tenen. I si hi ha una arengada...

Miquel Oliva estimava Beget i la gent de Beget estimava Miquel Oliva. Avui i sempre el seu record viu i viurà dintre l'ànima dels homes i les dones que l'han conegut projectant la seva incomparable bonhomia, la seva impressionant sinceritat, la seva extraordinària erudició, amagada per una modèstia que només posseeixen els escollits.

Així com Beget havia donat a Miquel Oliva moltes satisfaccions, tranquil·litat d'esperit i emocions estètiques innombrables, ell esmerçà pel poble tot el que les seves possibilitats li permeteren.

Us en podrien parlar, amb molt més coneixement. l'església, les cases, els ponts i els homes de Beget. Us en podrien parlar els rius, les fonts, les valls i les muntanyes. Miquel Oliva ho coneixia i perquè ho coneixia, ho estimava.

Mai més, malauradament, no tornarem a Beget amb Miquel Oliva. Hi anirem sols. A mi, però, cada vegada que trepitji els carrers, les places, l'església, les cases i els ponts, sé que tindrà al meu costat quelcom immaterial, espiritualment perceptible, que m'acompanyarà. I parlarem amb el Sr. Joan, i amb en Peret de «Can Blanch», i amb en Simó Molas, i amb tots els altres, del senyor Oliva, del nostre Miquel Oliva, que en pau reposi, un home bó, amic dels seus amics, enamorat de Beget, de la Garrotxa i de tota la terra gironina.